

ÉSZAKI FÉNY.

HUMORISTIKUS HETILAP.

E lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez, a pénzküldemények pedig a kiadó hivatalhoz küldendők.

Megjelenik e lap minden szombaton fél iven.

Előfizetési ár:

egy évre	5	frt. —	kr.
félévre	2	"	50 "
negyévre	1	"	30 "

A tizenegyedik parancsolat,

vagy „tréfáljuk meg az öreget.“

Autobiologikus humoreszk.

VII.

Vagy talán azt gondolja az a kis kékszemű angyal is, hogy az öreg ur halálakor birtokával együtt, uram bocsá . . . a felesége is unoka öcsésére száll örökségül.

— Hujj! lánczoslobogós, ha így gondolkodik, akkor nagyon a kedvemre gondolkozik. Az épenéssel nem volna rossz. Hanem tovább nem folytathattam, mert ugy oldalba döfött hegyes sovány könyökével a lelkiismeret, hogy majd le pottyantam a fakóról.

— Hát Pista! a nőtlenség bálvány imádója, öreg nagybátyádnak fajankó unoka öcsese, ily hamar ki hullattad fejedből a tizenegyedik parancsolatot, ily hamar elfeledted annak szent igéit: „kerüld az asszonyt mint a bűnödöt, ha hosszú ideig boldogul akarsz élni a földön!“ Te pezsgős palaczk vigyázz magadra, hogy szégyent ne hozz a fejemre! Jobb bizony hogy leszállsz a fakóról s illedelmesen köszönsz Pali bátyádnak! pöffeszkedett bennem a kisbiró.

— A bizony csak ekkor vettem észre, hogy a Pali bácsi residentiaja előtt vagyok.

Olyan fenekestől felfordult világot, olyan hű-hót, olyan lóást-futást nem látott maga Árgyelus király sem tul az operentian, mint én Pali bácsi udvarán. Ugy, hogy még a fakónak is elállt szeme, szája s meg nem állhatta, hogy nagyot ne nézzen. Azután fejét áhitattal ég felé

emelve hálásan nyerte, talán megakarta köszönni a mindenhatónak, hogy nincsenek tyúkszemei.

Ha a világ végét jósolta volna is meg valamelyik mély tudományu csilagász, akkor sem lehetett volna sikeresebben hozzá látni a pusztításhoz.

Százakra ment a kiszervedett tollas és szőrös állatok száma, míg a fenékre fordított hor-dók döngése, mint távol döngő ágyuk moraja zúgott elő a pincez gádoorból.

És az az áldott pecsenye szag ezen bűvös aromája a konyha művészetnek elkezdé orromat csiklandozni s ugy át meg át járta minden porcikámat, hogy fuldokló kappan módjára tátogtam bele, s hogy kidüllet szemekkel — akkorát nyeltem, mint ama hallhatatlan kántor, ki nek egér csuszamlott le a torkán szöllőmag helyett.

(Vége következik.)

Ha a szivem fölött itt

Ha a szivem fölött itt,
Kabátom érzene.
Rongy volna rég szivemmel,
Szegénnyel ő vele.

Oh hála, hogy nem érez
Neked jóságos ég!
„Szivem csak egy volt — vége!
Kabátom is, — s az ép.“

Piff. Paff. Puff.

Kedvezs Kari bacsicska!

Venczli apókam sok bor megita kocsmába, azir anyoka megharagutta és apokat megfejliselt anyira, hogy beteg lette bele. Űhat mos nyugotan halgat. — Neki nem szabad szólanyi — — sag nyögni. Hat ény mondom el, hogy vóta varozsi gyulizs!

Sok magyar zapókak tanakodtak csurhézs disznyókrúl. — Még kudotsig jelentizsit, hogy a szervian tuzske kiirtasát — kiirtanyi kel, megsem izs hallgatództák; mikor az a nagy zatyafi, kit apóka Zudvarosnak nevezte meg, mán kirte gyulizst, hogy osszesitenyi kel csurhe tartázsbeli gazdaságot, mer ha gazdazság ketto csurhét csinálja, zegyik megcsalnyi mazsikát. Alsó csurhének nem lesz nagy térzsig ész majd nem térnek el fodön; pegyig az fizetnyi több arendat, mint felso csurhe gazdasag. Felso csurhézs disznyók még valyugot izs vernek godörbe, meg kocsi zuton izs poroszkálnyak. — Osztén, hogy zigazság meglegyen, felso csurhejarason izs nem kel kiadnyi tobb fudet, mint a menyi varozsának meg van. Ki kel hasitanyi jó disznyó mezot csak atul keljen fizetnyi felso párti csurhének ész a mi nem jó fod megenyi disznyónak, azir ne ficsosen meg zarendát disznyós zember. Zigazságot izs adtak meg kipviselőnek, hiába monta meg masik hon zatyá, hogy ú disznyó járást burgejárásra felebbezi; nem irt az zsemit se, mert disznyóbúl nem lehet burgét csinálnyi ész mert még gyulizs izs nem látta burge szalonyát. Enyi meghányatás után elhatároztak felso csurhejárást mirnyöggel korul kolopteroztatnyi ész majd azstan fognak elhatároznyi, hogy mit kel maskor határoznyi.

Ész ez vóta mult héten, de hétfón meg kedden izs lette (még pegyig) meleg gyulizs. Eztet a napon mindenki, mig elnyög izs akarta maganak szóknoklanyi. Gyulizs kezdetben minnyá megmondota, hogy ú neki izs sag nem lehetnyi mindig hallgass, de minthogy elnyögi székbe nem szabad megpiszenyi, hat uljon bele pizugyi tanacsos.

Elkezdodte a targysorozat rendet kaszalnyi a gyulizs. Elsó targy Renyegát bacsí tehén inditványa; ú kirí, hogy gyulis, ámbár ketőszer man határozta ebbe zügyben, de az nem jó, mer még egyszer muszaj határoznyi a mint ú akarja, had legyen csorda zügyünkébül ezigány birkozás, mely harmadikszorbúl szokta megválnyi. Indit-

vánv vót, hogy sag 12 frtot fizessenek tehintí csordan; . . . ész mind legyen sag csorda legelí. Ere osztén sokan helyesen, tüben meg nem helyesen kurjantotak. Notarus izs bele kukantotta magat, hogy maradjunk régi határozatban, új határozatot meg ócsó arendát azok akaranyak, kik a tehenük érdekebül szóknoklanyak. — Ere Renyegát bacsí larmát csapta, hogy notarus megsértete közgyulési testet. Zuggy van! . . . Notarus megretiralta, helyire álotá szél csendezsíg. De inditványra szavaznyi kelet. Renyegát bacsí inditványa megbukta ész határoztak mint az előtt, hogy tehindij lesz 17 forint ész a jövő év Gyuri napig lehet csordara akarkinek beiratnyi magat.

Azutan felolvastak sparcassa köszöntő leveleit, hogy azt a enyhiany garast, azt a 10,000 forintot — legyen szives varozs neki ne soka beküldenyi. Ezt majd a tanács fogja össze kaparitanyi oly forman, hogy egy nagyobacska köcsönt fog felvenyi, csak hogy tisztuljunk mar zegyszer adóságból.

Most jött a java dolognak. Renyegát bacsí tavaly tavasszal lete elnyögnek kinevezve, hogy a varozs ész szabályozatlan Tiszatarsasag közt ejtse meg töbed magaval szamoskadást. Ű mikor jelenleg tavaly megkapta utasitást, mingyá irta lemondó istentiat, még pegyig oly hoszut, hogy masfél esztendőig irta meg. Lemondó istentiat gyulizs nem fogadta el. Mir nem mondta le hamarab. Ekor ráfogtak, hogy Renyegát bacsí lusta. Nem szokta dolgoznyi. Ekkor osztén Sasvari Janó és Sanyi bacsí tigrisként ugrottak fel Renyegát ellen, kiáltványoztak: hogy mingyá meg kel vizsgalnyi, ha bünös had lakoljik, — Zuggy van! Meg kel vizsgalnyi! . . . Kedden több targyak sebesen mentek. — Csak mikor ügyiszre került dolog, lett sas kurjonygatas, meg karmolas. Sasvári Janó azt mondta, hogy ügyisz grófkok elleni zügyben hordart bizta megbeszalnyi a türvinyszikkel, anak a hordarnak fizesen meg zügyvid ur! — Zuggy van! mongya fekete kipviselí, ügyisz nem jó tett, minek nyerte meg varozs pörít. Elig ha neki meg köszöntük, masik faradsagairt inkább semit sem adunk mint 250 frtot. Helyezs!

Zilyen vóta gyulizs ides bacsicska, most pegyig csókolja kis zöcse:

Ifju Zaprakodoboschivurashek Andris.

Hogy röpül N. N. Akaratja ellen??

Össze ül a gyüledelem K. J. városi képviselő és tőkegazda urambátyámnál, hogy tanácskozzanak a felől, valjon az ártért mint ez előtt szokásban volt újra kiösszák e legelőül, vagy pedig ki—ki szabadon rendelkezék tulajdona felett. —

— Persze, hogy találkozott egy pár olyan ember is a kupak tanácsban, ki saját földjén uborkát és patrikát szándékozáván termelni, kimondá a „nyepozvolimot.“

De ekkor méltóság teljesen felezihelődik trónusából egy tyranus tőkegazda és Caligula szigorával felkiált:

„Mind azok, kik nem engedelmeskednek és a kik a bérbe adás ellen tiltakoznak . . . azok . . . azok . . .“

„Röpíttessenek ki!!“ — egészíté ki három cholossalis. „Fogd meg“ a gazduram orátioját, miközben a kétes mozdulatok csakugyan elárulták, hogy a tettet Demosthenes minden szónoklatánál többre becsülik.

Persze lett nagy sensatió, iszkiri és irhák kihordása! csak egy — a nagy zúrzarvarban oda érkező — tisztességes kovács mesterember hátkodott még néhány szót megreszkírozni az elvesztett ügy érdekében.

Ámde sorsát el nem kerülheté, mert néhány percz mulva tündértánczot lejtett a levegő kékjében s a nagy kapun keresztül utazván, megse állott a koesi-utig.

Itt ugyan csávába szoritották a „tulajdonjogot.“

Erzsók néni.

Ad nótam: Lajos bácsi....

Erzsók néni azt üzente
Nem jó barátba a lencse,
Ha még egyszer azt üzeni
Paszulyt fogunk neki vinni
Ugy is szereti.

Esik eső karikára
Erzsók néni csurákjára;
Valahány csepp esik rája,
Annyi ütleg szálljon rája

Egészségére.

Erzsók néni pletyka fészek,
Renegát borától részeg.
Ha düllöngél az utfelen
Az „Északi Fény“ megjelen
És eldöngeti.

X—y.

Bravour.

Mottó: „Miért nem születtek ezer év előtt,
Midőn születtek Árpád daliái.“

Petőfy.

Hogy a Hősök arany ideje még le nem járt, hogy akadnak ifju Agamemnonok és Leonidasok, azt bebizonyítá egy rémletes éjen néhány orosz lány szívű dalia. — Rohamot fujtak.

„Harcztüze lángitá bizton viadalra kikeltők.“

Most már reszkess Bizantium! ostrommal vettek be egy lakházat s egy zsalu a győzők kezébe esett martalékul. — Miután a Bachus által feltüzelt phanthesia kezeket és lábakat tulajdonított a zsalu csontos alakjának, a tusa izlami fanatizmussal megkezdett s a vérengző harcnak a Hérosok csak is akkor vetettek végett, midőn ellenfelüknek roncsolt tetemeit diadalmasan megtapodták.

Apropos! a zsalu nem maradt adós, mutatják ezt a hősök öklein viritó kék nefelejtsek.

Döngedelmi tər*)

T. cz. J o ó K á r o l y urnak!

Mult hó 24-én ön a cassino helyiségében engem a teke asztalnál játszmáimban beleszólásokkal nyugtalanított, mit én következő szavakkal viszonztam: „n e r e c s e g t e s s e b o r i z ú h a n g j á t.“

Mely szavakat ön nyomban bűnnek ítélve, gazembernek nevezett, mig énekhangjának tulajdonított ama káros minőségét be nem bizonyítom.

Tréfás kifejezésért valakit gazembernek nevezni nem illő dolog. — Nem is akarok önnek adós maradni igazolással, midőn az „Ellenőr“ című napilap f. évi 238. számára hivatkozom, a hol a kolozsvári dalárverseny bírálatánál többek közt ezek mondatnak: „A szentesi

*) Az e rovatban közlöttekért nem vállal felelősséget a Szark.

daláregylet karnagya, névszerint Jó Károly, rekedt, borizú-recsegő hangjával csak nem scandalumot keltett; kelthetett volna bizonyosan, ha közönsége nem ily elnéző.

Ebből átláthatja ön, hogy a reám mért becs-telenítő czimet teljes joggal utasítom vissza; mert a mit egy tekintélyes lap ország-világ előtt va-lakiról határozottan és czáfolatlanul állit: azt az illetőnek szemébe is elmondani nem tilos: mivel igazmondás nem ember szólás.

Szentes, 1874. october 8.

Pócs János.

Arlejtési feltételek.

Az „Északi Fény” 8. számában haszonbérbe adás végett híresztelt ócska gúnyákra nézve, — Sasvári Jancsi megbízásából a következő feltéte-leket vagyok bátor a közönség előtt kiordit-ványozni; u. m.

1-szor. Van 8 db. ócskábbnál ócskább, ko-pottnál kopottabb, különféle szabásu és nagyságu mándli kis lajblí és bugyogó — csupa uj bár-sonyból — 3 évre haszonbérbe adandó.

2-szor. Mindenik gúnyára tekintet nélkül, minden differentiára a kikurjantási ár: egy ite kukoricapálinka; egy meszely bagoly tüdő és egy árpa czipó.

3-szor. Arlejteni — tekintve bérbe venni — szándékozők, tartoznak a kikurjantási ár fe-lét alólírott megbízott gyomrába bánom étel és italul — beszolgáltatni; a haszonbér többle-tet pedig a legközelebbi heti vásárban Sasvári Jancsi részére megvásárolni.

4-szer. Bérlő a gúnyának azonnal haszná-latába lép, s a haszonvétele tart 1877. october 10-ig, mikor is bérlő azokat bérbeadó kezeihez egészen uj állapotban tartozik visszaadni.

5-szor. A bérlő tárgyával járó minden köz-költségeket, minő: fűdozás, hasadások ta-tározása egyedül bérlőt terheli.

6-szor. Peres kérdések esetében a piarcsi kofa-sereg csihi-puhizása határozván, az ellen apellátával élni nem szabad.

Kelt Klastromváron.

Renegát József, m. k.
megbízott.

Csalán buquettek.

Gondoskodjunk a szegényekről atyailag! ezen szavakkal végzé X fiatal városi képviselő zagyvalékos retoricáját a közgyűlésen.

— Jobb ha az ur hallgat! privát élete ellen kező nézetről tanuskodik. A máséből szeret nagy-lelkű lenni, a magáéból pedig annak sem juttat, a kinek kellene.

— „Kérem! hogy hogy?!”

— „Csak úgy, hogy míg a szegényekről atyailag tanácsol gondoskodni, addig az atyjáról nagyon szegényesen gondoskodik.”

Jogász korában Laos collegáival vacsorál-gatott Pest egyik vendéglőjében.

Persze ő vette fel a szót, kezdé fitogtatni tudományát.

„Én mindent tudok! én mindenre képes vagyok!” hánykolodott a collegák előtt.

„Talán te még azt is tudni fogod a mit én nem?” intézi hozzá egy mellette ülő a szót.

„No hiszen az lenne még szép, ha azt se tudnám.”

„Akkor csak fizesd ki vacsorámat, mert én ezt teremtyugse nem tudom kifizetni.”

Mercurius szelenczéből.

Kövér Kis Isványnak mivel az levél nagyon sietős, nagyon siethetnék Torontálmegyébe. Le-buki faluba megkérjük a posta ekspiritus urat legyen szives a gödörbe a hol van kiküdni az jutalmát megkapja.

Egy uj Jonston.

Még ezelőtt néhány évvel Sasvári Jancsi nem volt Dr. Júris, hanem csak kamasz diák. Hát korának ezen kamaszságában történt, hogy felszólítja a chemia tanára és e kérdést intézi hozzá: „no Jancsi mond meg nekem miféle vegyi alkat részekből áll a konyhasó?”

— „A konyhasó áll t. i. a konyhasó áll konyhából és sóból.”

Talány.

Apja, anyja sas volt; maga pedig csak:
„Tarka-barka, bába-szarka.”

(Megfejtése a jövő számban.)

Laptulajdonos és kiadó: Szakál Mihály.
Felelős szerkesztő: Kovács Károly.